

ným ustanovením, sledujícím účele procesuální a účele živnostensko-policejní, by totiž zastupování a vedení odštěpného závodu bylo učiněno proti tuzemským úřadům nezávislým na cizozemském hlavním závodu a aby též tuzemské úřady nebyly závislé, pokud jde o poměry odštěpného závodu, na rozhodování úřadů cizích, nebylo nic změněno na hmotně-právních předpisech, zejména co do vzniku obligačních závazků a jejich podmětů. Nevzniká tudíž zápisem odštěpného závodu nový, od hlavního závodu odlišný právní podmět, nýbrž právní podmět je tu nadále jen jediný, t. j. cizozemská společnost sama; ta je majitelkou odštěpného závodu a ručí též sama za veškeré tuzemské i cizozemské závazky. Důsledkem toho je i representace (zastupitelství) ve smyslu § 108 čís. 2 zákona o společnostech s r. o. jen z á s t u p c e m c i z o z e m s k é s p o l e č n o s t i v t u z e m s k u, z ř í z e n ý m k u p r o v o z o v á n í o b c h o d ů v t u z e m s k u. Bylo-li tudíž zjištěno, že žalovaný objednal od dovozatelky zboží jako ředitel a v zastoupení chystané tuzemské representace firmy Z., společnost s r. o. ve Vídni, jež podle vládní vyhlášky ze dne 25. února 1921 čís. 83 sb. z. a n. má též právní charakter jako tuzemské společnosti s ručením obmezeným, byla podle toho, co řečeno, z těchto obchodů zavázána podle všeobecných předpisů o zastupování jen u v e d e n á s p o l e č n o s t s a m a, nikoliv žalovaný osobně. Na tom, že objednávky se staly sice v době zřízení representace, avšak ještě před zápisem odštěpného závodu do obchodního rejstříku, nesejde, když pro osobní závazek žalovaného ustanovení § 2 odst. (2) zákona o společnostech s r. o. nepřichází v úvahu a jiný důvod jeho ručení nebyl prokázán.

Čís. 13512.

Výrokem pozůstalostního soudu, že s jeho hlediska není závady, by část pozůstalosti nebyla vydána dědicům, jest odstraněna závada s hlediska § 28 nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák.

Každý z několika dědiců, jimž byla pozůstalost odevzdána, jest oprávněn domáhati se vydání části cenných papírů na tom, u něhož byly pro pozůstalost složeny.

Pokud jest cenné papíry pokládati za věci dělitelné.

(Rozh. ze dne 5. května 1934, Rv I 1644/32.)

Odevzdací listinou ze dne 7. října 1921 byla pozůstalost po Jiřím M-ovi odevzdána pěti jeho nezletilým sourozencům, mezi nimi i žalobkyni Terezii F-ové. Do pozůstalosti náležely i cenné papíry, složené u žalované banky. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se Terezie F-ová na žalované bance vydání některých cenných papírů. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y: Je zjištěno, že pozůstalost Jiřího M-a, pokud záleží v cenných papírech u žalované banky uložených, dosud nebyla mezi spoludědice rozdělena. Poněvadž jde jen o svéprávné dědice, není nutno provéstí rozdělení podle § 166 nesp. patentu, jak tvrdí žalovaná strana, a stačilo by podle § 170 patentu rozdělení i mimosoudní. Žalobou domáhá se Terezie F-ová jako spoludědička a podílnice, byť ne úplného, tož alespoň částečného zrušení společenství

a rozdělení cenných papírů u žalované banky uložených. Toto rozdělení může být provedeno podle § 841 obč. zák. jen za jednomyslného souhlasu všech společníků. Žalující strana ani netvrdí, že se domáhá vydání části společného majetku po předchozím souhlasu a svolení ostatních účastníků, a proto právem odmítá žalovaná strana jako schovatelka vydání zažalovaných cenných papírů (§ 961 a násl. obč. zák.). Vydání cenných papírů podle žalobní prosby znamenalo by ve skutečnosti začátek dělení podle volby a vůle jediného účastníka bez ohledu na vůli a volbu ostatních účastníků. Tvrzená skutečnost, že jde o věci zastupitelné a o dělitelnou pohledávku, nemění nic na stanovisku soudu, že se rozdělení musí státi podle zákonných ustanovení o rozdělení společné věci, neboť, kdyby se přisvědčilo názoru žalující strany, bylo by přípustno, by i ostatní účastníci žádali vydání uložených cenných papírů bez ohledu na své společníky a tento postup byl by v rozporu se zákonem. Uložené papíry podle názoru soudu jsou společným celkem, a rozdělení všech cenností musí se státi podle § 841 a násl. obč. zák. ke spokojenosti a za souhlasu každého společníka. Na věci nic nemění, že se žalující strana domáhá vydání poměrně jen malé části papírů, neboť soud vydání i nejmenší části uložených cenností považuje za začátek dělení. Odvolání se žalující strany na svolení pozůstalostního soudu k vydání podílů není pro posouzení tohoto sporu směrodatné, neboť toto prohlášení má jen ten význam, že pozůstalostní soud nečiní proti vydání uložených papírů námitek z důvodu projednání pozůstalosti pokud se týče z důvodů poplatkových podle nař. z 15. září 1915 čís. 278 ř. zák. Žalovaná banka jako schovatelka byla by povinna vydati uložené u ní cenné papíry pro pozůstalost Jiřího M-a jen ke společné a souhlasné žádosti všech dědiců a není-li tu dohody všech účastníků, jest vymoci předem zrušení společenství podle § 830 obč. zák. Jediný účastník bez prokázaného souhlasu ostatních účastníků po případě bez předchozího zrušení společenství není oprávněn domáhati se na schovatelce vydání části depotu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odevzdáním pozůstalosti, do níž patří cenné papíry v žalobě uvedené, vzniklo pro dědice společenství podle § 825 obč. zák. s ideálním podílem po jedné pětině. Rozdělení cenných papírů, jehož se vlastně žalobkyně žalobou domáhá, může se státi jen podle § 841 obč. zák., při čemž k vydání cenných papírů jest zapotřebí výslovného svolení pozůstalostního soudu ve smyslu § 28 odst. (1) nař. ze dne 15. září 1915 čís. 278 ř. zák. Teprve po udělení tohoto soudního svolení byla by banka oprávněna a povinna cenné papíry vydati ve shodě se soudním usnesením. Žalující neprokázala, že rozdělení pozůstalosti podle § 801 obč. zák. bylo provedeno a že bylo uděleno výslovné svolení pozůstalostního soudu podle § 28 nař. z 15. září 1915 čís. 278 ř. zák. a nemůže se proto domáhati vydání jedné pětiny cenných papírů v žalobě uvedených.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y :

Že tu nebylo závady s hlediska § 166 nesp. patentu, vyložil správně již procesní soud. Není však ani závady s hlediska předpisu § 28 nařízení ze dne 15. září 1915 čís. 278 ř. zák., bylo-li, jak sama žalovaná v do-

volací odpovědi připouští, příslušnými pozůstalostními soudy vysloveno, že s jejich hlediska jako soudů pozůstalostních není závady, by části pozůstalosti nebyly vydány dědicům. Tu šlo, jak správně uvádí žalovaná, jen o zájmy fisku, které má v pozůstalostním řízení hájiti soud pozůstalostní, takže prohlášením soudu i tato závada, pokud by šlo o zájmy fisku, byla odstraněna. Ono usnesení a prohlášení v něm učiněné nemá jiného významu a účelu, jmenovitě netýká se ani poměru mezi dědici samými, ani poměru mezi jednotlivými dědici a osobami třetími. Proto nesejde na tom, že nebylo v něm uvedeno, kterým dědicům se mohou ty které části pozůstalosti vydati. Pro poměr mezi žalobkyní jako jednou z dědiců a žalovanou jako dlužnicí zůstavitele, tedy i pozůstalosti a po odevzdání této dlužnicí jednotlivých dědiců, platí jedině předpis § 890 obč. zák. Protože je tu nesporně více věřitelů, směla by žalovaná podle tohoto místa zákona požadovati od žalobkyně jistotu anebo mohla by se domáhati, by se všichni věřitelé dohodli, anebo by mohla uložit věc u soudu jen tenkrát, kdyby šlo o věci nedílné. V souzeném případě však o takové věci nedílné nebo nezastupitelné ve smyslu § 301 obč. zák. nejde, neboť cenné papíry jsou věcmi zastupitelnými, tedy, jde-li o více kusů, také dělitelnými, třeba by šlo o papíry umořitelné nebo slosovatelné, zvláště když žalovaná ani netvrdila, že by u některých papírů bylo došlo k slosování anebo umoření a že již nastaly takové okolnosti, k nimž poukazovala ve svém přednesu. Protože není sporu o tom, že žalobkyně jako dědička je oprávněna odevzdací listinou k požadování jedné pětiny pozůstalosti a podle stavu spisů požadovaná část náhradní renty nepřesahuje tuto poměrnou částku na zmíněné rentě, nemůže jí žalovaná právem odpírati vydání a poukazovati k zájmům ostatních dědiců. Protože nemůže býti ani podle vlastního přednesu žalované strany sporu o tom, o které papíry zde běží, a žalobkyně ponechala na vůli žalované, které kusy jí z důvodu rozsudkového výroku budou vydány, — ovšem s příslušenstvím, záležejícím v kuponech a talonu —, nelze uznati žalobní prosbu za neurčitou. Nebylo zde konečně závady ani s hlediska zákona ze dne 10. října 1924 čís. 241 sb. z. a n., k němuž žalovaná v celku poukazovala.

Čís. 13513.

Obec ručí za škodu, byl-li zaplaven cizí pozemek, ježto prasklo potrubí obecního vodovodu.

(Rozh. ze dne 5. května 1934, Rv I 839/34.)

Československý stát domáhal se na Pražské obci náhrady škody, ježto voda z prasklého potrubí obecního vodovodu zaplavila trať státní dráhy. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Důvody: Žalobce k odůvodnění nároku na náhradu škody dovolává se zákonných ustanovení §§ 1295 a 364, druhý odstavec, obč. zák., tvrdě, že mu žalovaná obec ručí za škodu i v případě, že by šlo o škodu náhodnou. Žalovaná obec, odvolávajíc se na ustanovení §§ 1296 a 1311 obč. zák. prohlašuje, že na ni nemůže býti náhrada škody požadována, když ani přímo ani nepřímo škodnou udá-